

[Wilhelm]

af - nr. 12, som er en indskrænkning af bestyrelsen i statens filmcentral, nr. 19, som er en afskaffelse af repræsentantskabet samme sted, og nr. 20, som er en afvisning af at øremærke bestemte beløb til film for børn og unge. De øvrige ændringsforslag kan vi stemme for.

Dér, hvor der er alternativer - det er ændringsforslag nr. 8 og nr. 9 - agter vi at stemme for SFs forslag om, at konsulenterne ikke kan genbeskikkes eller genansættes, og hvis det falder, vil vi stemme for, at det i anden periode bliver 1-års genansættelser, altså ændringsforslag nr. 9.

Man kan jo nok til loven som helhed stille det spørgsmål, om det egentlig var det rigtige tidspunkt at forsøge at lave en ny filmlov eller en revision af filmloven på. Det er klart, at der er et behov for en revidering. På den anden side synes jeg, det er fremgået af samtlige de deputationer, der er mødt op i kulturudvalget, at man har sagt: egentlig har vi ikke det store behov for at få loven revideret lige nu, og vi synes også, at der er nogle store, spændende problemer inden for vores gebet, som udvikler sig meget hurtigt, og som man ikke rigtig når at tage med i denne lovrevision. Derimod har vi et akut behov for nogle bevillinger, hvis dansk film skal overleve.

Nu er det så blevet til en lovrevision, og vi vil støtte den og stemme for den ved tredje behandling, men det er da rigtigt, som deputationerne har sagt til os, at videoproblematikken ikke er særlig gennemarbejdet i forbindelse med denne lovrevision, og det er også rigtigt, som det er fremgået fra nogle af deputationerne, at der sker spændende ting på dette område i retning af mindre bureaukratiske organiseringer, i retning af en vis form for decentralisering osv., som der heller ikke rigtig er taget højde for med denne foreløbige revision.

Vi er derfor også glade for, at der er lagt op til en forholdsvis snarlig ny revision, hvor disse ting forhåbentlig kan blive taget med, og så håber vi, at det ikke skal gå, som det så tit er gået, at der i 3-4 år kommer lovforslag på én linje, der bare lyder: »Vi udsætter det.« For der er altså ting, når det gælder video, spørgsmålet om en større decentralisering og de erfaringer, der indhøstes med andre organiseringer end dem, der egentlig er taget med her, lad mig nævne Filmcentrum

osv. Pengene derimod var et akut problem, og det er da heldigvis endt med, at der nu er skaffet dækning for en udvidelse på 22 mill. kr.; som efter alt, hvad vi ved, er det minimum, der skal til, hvis der skal kunne produceres årligt en 14-15 danske spillefilm, hvilket igen er det minimum, der er nødvendigt for, at vi overhovedet kan opretholde en stab af filmarbejdere og et produktionsapparat, som gør, at dansk film i hvert fald ikke dør i denne omgang. Vi er glade for, at det er nået, men betragter det altså også som et absolut minimum.

Men vi må konstatere, at når det gælder kortfilmen og distributionen af kortfilm, altså det, der ligger i statens filmcentral, har vi ikke på tilsvarende måde reddet dette produktionsapparat og eksistensen af dette medium, den danske kortfilm. Der er sket en drastisk reduktion på dette område, som jo i endnu højere grad end spillefilmen er et område, som danske kunstnere har gjort sig spekterede for i den store verden.

Jeg synes, det er det sted overhovedet inden for kulturudvalgets område og kulturministeriets område, hvor jeg har mødt den største modsætning mellem de bevislige behov og så de eksisterende rammer. Når vi oplever - hvad kulturudvalget blev meget kyndigt informeret om, da vi besøgte statens filmcentral for et lille års tid siden - at man har så få kopier, at man kun kan efterkomme ca. 30 pct. af bestillingerne, og man desuden må gå ud fra, at antallet af bestillinger fra landets skoler og hvem det nu er, der er de store efterspørgere på danske kortfilm fra statens filmcentral er kunstigt lavt, fordi lærerne i forvejen ved, at det er næsten håbløst at skaffe disse film, så er der altså et sted her, der virkelig trænger til at blive hjulpet, ikke for filmcentralens skyld, ikke for disse konsulenter eller medarbejders skyld derinde, men simpelt hen for de børn, de husmoderforeninger, de landboforeninger, og hvad det nu er ude omkring i hele landet, som meget gerne ville kunne bestille disse overvejende danske kortfilm, men som simpelt hen ikke kan få dem, fordi antallet af kopier er så lavt.

Det problem har vi ikke løst med denne lov, og vi har heller ikke løst det problem, at beløbsrammen for produktion af danske kortfilm nu er så lav, at man er nede på, jeg tror, det er ca. 6 kortfilm om året. Det er no-